

Sygn. akt IV Pa 56/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Alicja Walentynowicz (spr.)
Sędziowie:	SO Henryk Lis SO Iwona Hansz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Wioleta Guzińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 września 2017r. w K.

sprawy

z powództw:	M. R., M. B., K. A., I. N., B. J., A. J., K. J. (1) i K. K.
przeciwko:	Centrum (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o nagrodę jubileuszową

na skutek apelacji pozwanej Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. od wyroku Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 29 maja 2017r. sygn. IV P 191/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt VI w ten sposób, że zasądza od pozwanej Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powodów: A. J., K. J. (1) i K. K. po 1815,84 zł (tysiąc osiemset piętnaście złotych 84/100) z odsetkami ustawowymi od 8 września 2016r.,

2. oddala apelację w pozostałym zakresie,

3. zasądza od pozwanej Centrum (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powodów:

- M. R. kwotę 338 zł (trzysta trzydzieści osiem złotych 00/100),

- **K. A. kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych 00/100),**
- **M. B. kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych 00/100),**
- **I. N. kwotę 338 zł (trzysta trzydzieści osiem złotych 00/100),**
- **B. J. kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych 00/100),**
- **A. J. kwotę 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych 00/100),**
- **K. J. (1) kwotę 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych 00/100),**
- **K. K. kwotę 225 zł (dwieście dwadzieścia pięć złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

SSO H. L. SSO A. W. SSO I. H.

Sygn. akt: **IV Pa 56/17**

UZASADNIENIE

Powód M. R. domagał się od pozwanej Centrum (...) spółki z o.o. w S. zapłaty kwoty 4.491,55 zł tytułem nagrody jubileuszowej z odsetkami od dnia 01 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

Powódka M. B. domagała się od pozwanej Centrum (...) spółki z o.o. w S. zapłaty kwoty 8.736,78 zł tytułem nagrody jubileuszowej z odsetkami od dnia 02 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty.

Powódka K. A. domagała się od pozwanej Centrum (...) spółki z o.o. w S. zapłaty kwoty 6.733,48 zł tytułem nagrody jubileuszowej z odsetkami od dnia 02 września 2016 r. do dnia zapłaty.

Powódka I. N. domagała się od pozwanej Centrum (...) spółki z o.o. w S. zapłaty kwoty 2.112,46 zł tytułem nagrody jubileuszowej z odsetkami od dnia 02 lipca 2016 r. do dnia zapłaty.

Powódka B. J. domagała się od pozwanej Centrum (...) spółki z o.o. w S. zapłaty kwoty 6.669,64 zł tytułem nagrody jubileuszowej z odsetkami od dnia 02 września 2016 r. do dnia zapłaty.

Powodowie solidarni K. J. (1), A. J. i K. K., będący spadkobiercami zmarłej K. J. (2) domagali się od pozwanej Centrum (...) spółki z o.o. w S. zapłaty kwoty 5.447,52 zł tytułem nagrody jubileuszowej z odsetkami od dnia 08 września 2016 r. do dnia zapłaty.

Pozwana Centrum (...) spółka z o.o. w S. wniosła o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy w Białogardzie wyrokiem z dnia 29 maja 2017r. uwzględnił wszystkie powództwa zasądzając na rzecz powodów żądane przez nich kwoty tytułem nagrody jubileuszowej. Sąd kosztami zastępstwa procesowego obciążył stronę pozwaną i nie obciążył żadnej ze stron kosztami sądowymi.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie następujących ustaleń faktycznych :

Powódka K. A. pracuje w Szpitalu w B. od 01 września 1981 r. do chwili obecnej.

Powódka M. B. pracuje w Szpitalu w B. od 01 sierpnia 1976 r. do chwili obecnej.

Powódka B. J. pracuje w Szpitalu w B. od 01 września 1981 r. do chwili obecnej.

Powódka I. N. pracuje w Szpitalu w B. od 01 sierpnia 2005 r. do chwili obecnej. Wcześniej, od 01 lipca 1996 r. do 31 lipca 2005 r. była zatrudniona w Szpitalu Wojewódzkim w K. na stanowisku pielęgniarki.

Powód M. R. pracuje w Szpitalu w B. od 01 sierpnia 1986 r. do chwili obecnej.

Powódka K. J. (2) pracowała w Szpitalu w B. od 07 września 1981 r., aż do dnia śmierci 07 stycznia 2017 r.

Spadek po K. J. (2) nabyli z mocy ustawy: jej mąż – A. J., syn – K. J. (1) i córka – K. K..

W Szpitalu w B. obowiązuje regulamin wynagradzania, który reguluje zasady przyznawania nagród jubileuszowych.

Na dzień 31 sierpnia 2011 r. powódka K. A. posiadała staż do gratyfikacji w wymiarze 30 lat.

W dniu 24 sierpnia 2011 r. Szpital (...) w B. przyznał powódce nagrodę jubileuszową za 30 lat pracy.

Pismem z dnia 09 sierpnia 2016 r. powódka K. A. zwróciła się do pracodawcy o wypłatę kolejnej nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy. Pracodawca nie dokonał płatności.

Na dzień 31 lipca 2011 r. powódka M. B. posiadała staż do gratyfikacji w wymiarze 35 lat.

W dniu 25 lipca 2011 r. Szpital (...) w B. przyznał powódce nagrodę jubileuszową za 35 lat pracy.

Pismem z dnia 20 lipca 2016 r. powódka M. B. zwróciła się do pracodawcy o wypłatę kolejnej nagrody jubileuszowej za 40 lat pracy. Pracodawca nie dokonał płatności.

Na dzień 31 sierpnia 2011 r. powódka B. J. posiadała staż do gratyfikacji w wymiarze 30 lat.

W dniu 24 sierpnia 2011 r. Szpital (...) w B. przyznał powódce nagrodę jubileuszową za 30 lat pracy.

Pismem z dnia 29 września 2016 r. powódka B. J. zwróciła się do pracodawcy o wypłatę kolejnej nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy. Pracodawca nie dokonał płatności.

Powódka I. N. w okresie zatrudnienia nie otrzymywała w ogóle nagród jubileuszowych. Pismem z dnia 31 sierpnia 2016 r. powódka I. N. zwróciła się do pracodawcy o wypłatę nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy. Pracodawca nie dokonał płatności.

Na dzień 30 kwietnia 2011 r. powód M. R. posiadał staż do gratyfikacji w wymiarze 25 lat.

W dniu 12 maja 2011 r. Szpital (...) w B. przyznał powodowi nagrodę jubileuszową za 25 lat pracy.

Powód M. R. dwukrotnie występował do pracodawcy o wypłatę kolejnej nagrody jubileuszowej za 30 lat pracy. Pracodawca nie dokonał płatności.

Na dzień 06 września 2006 r. powódka K. J. (2) posiadała staż do gratyfikacji w wymiarze 25 lat.

W dniu 30 sierpnia 2006 r. Szpital (...) w B. przyznał powódce nagrodę jubileuszową za 25 lat pracy.

Pismem z dnia 31 sierpnia 2016 r. powódka K. J. (2) zwróciła się do pracodawcy o wypłatę kolejnej nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy. Pracodawca nie dokonał płatności.

Wynagrodzenie powódki I. N. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 2.816,62 zł brutto.

Wynagrodzenie powoda M. R. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 2.994,37 zł brutto.

Wynagrodzenie powódki B. J. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.334,82 zł brutto.

Wynagrodzenie powódki M. B. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 2.912,26 zł brutto.

Wynagrodzenie powódki K. A. liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosi 3.366,74 zł brutto.

Wynagrodzenie K. J. (2) liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.723,76 zł brutto.

Na podstawie poczynionych ustaleń faktycznych Sąd Rejonowy uznał wytoczone przeciwko pozwanej powództwa za zasługujące na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazał, że w sprawie poza sporem pozostawał fakt, iż w zakładzie pracy powodów obowiązuje regulamin wynagradzania.

Zgodnie z jego regulacjami, pracownikowi za długoletnią pracę przysługują nagrody jubileuszowe, przy czym dla pracowników zatrudnionych przed wejściem w życie regulaminu przy ustalaniu okresu pracy uprawniającego do nagrody jubileuszowej, uwzględnia się wszystkie zaliczone uprzednio okresy zatrudnienia. Natomiast dla pracowników zatrudnionych po wejściu w życie regulaminu stosuje się zasady określone przy ustalaniu dodatku za wysługę lat (§ 13 regulaminu wynagradzania).

Powyższa regulacja zakładowa weszła w życie w czerwcu 2004 r. W tym czasie powodowie, za wyjątkiem I. N. byli już długoletnimi pracownikami Szpitala w B..

Oznaczało to, że do M. R., M. B., K. A., B. J. i K. J. (2) będą miały zastosowanie dotychczasowe zasady zaliczania okresów do zatrudnienia uprawniających do nagrody jubileuszowej.

W ocenie Sądu Rejonowego dokumentacja zawarta w aktach osobowych potwierdziła, że pracodawca był takiego samego zdania, ponieważ przyznawał powodom kolejne nagrody jubileuszowe. I tak, np. Szpital (...) w B. przyznał w dniu 30 sierpnia 2006 r. powódce K. J. (2) nagrodę jubileuszową za 25 lat pracy, w dniu 24 sierpnia 2011 r. K. A. nagrodę jubileuszową za 30 lat pracy, w dniu 25 lipca 2011 r. M. B. nagrodę jubileuszową za 35 lat pracy, w dniu 24 sierpnia 2011 r. B. J. nagrodę jubileuszową za 30 lat pracy, a w dniu 12 maja 2011 r. M. R. nagrodę jubileuszową za 25 lat pracy.

Również dokumentacja pracownicza znajdująca się w aktach osobowych powodów w sposób jednoznaczny wskazywała, że B. J., K. A., K. J. (2) na dzień złożenia pozwu posiadały staż pracy wymagany do nabycia nagrody za 35 lat pracy, M. R. – posiadał 30-letni staż pracy, zaś M. B. – 40-letni.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji uznał żądanie wymienionych powyżej powodów co do zasady za uzasadnione.

Sąd ten wskazał, że w przypadku powódki I. N. poza sporem pozostawał fakt, iż została ona zatrudniona w Szpitalu w B. już po wejściu w życie regulaminu wynagradzania i zgodnie z jego postanowieniami do nabycia przez nią prawa do nagrody jubileuszowej stosuje się zasady określone przy ustalaniu dodatku za wysługę lat.

Zgodnie z § 12 pkt 2, 3 i 4 regulaminu wynagradzania do okresu uprawniającego pracownika do dodatku za wysługę lat wlicza się wszystkie poprzednio zakończone okresy zatrudnienia w jednostkach służby zdrowia. Do okresu pracy uprawniającego do dodatku za wysługę lat wlicza się także inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

W ocenie Sądu Rejonowego oznaczało to, że w przypadku powódki I. N. do okresu zatrudnienia w celu nabycia nagrody jubileuszowej należy zaliczyć okres zatrudnienia od 01 lipca 1996 r. do 31 lipca 2005 r. w Szpitalu Wojewódzkim w K.. W konsekwencji powyższego Sąd Rejonowy uznał, iż powódka I. N. z dniem 01 sierpnia 2016 r. nabyła prawo do nagrody jubileuszowej za 20 lat pracy.

Sąd ten podniósł, że ustalając wartość nagrody opierał się na wewnątrzzakładowej regulacji płacowej, zgodnie z którą wysokość nagrody jubileuszowej wylicza się z uwzględnieniem zasad obowiązujących przy wypłacaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop.

Wysokość tak wyliczonego wynagrodzenia została przedłożona przez pracodawcę w piśmie procesowym z dnia 04 maja 2017 r. Ostatecznie, pełnomocnik powodów zgodził się z treścią wyliczeń pracodawcy, wskazując je jako podstawę do określenia wysokości należnych nagród.

Mając powyższe na uwadze Sąd Pracy zasądził na rzecz powodów nagrody jubileuszowe w wysokościach sprecyzowanych w piśmie procesowym z dnia 17 maja 2017 r.

Z uwagi na to, że w datach wskazanych przez powodów ich roszczenia były już wymagalne, a pracodawca pozostawał w zwłoce z płatnością nagrody jubileuszowej Sąd Rejonowy zgodnie z żądaniem powodów zasądził od pozwanego obok należności głównej również odsetki.

Mając na uwadze wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 3 i 4 oraz § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Sąd Rejonowy zasądził od pozwanej na rzecz powodów koszty zastępstwa procesowego.

Zgodnie z art. 477² § 1 k.p.c. nadano wyrokowi Sądu w punktach I-VI rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powodów.

Wyrok Sądu Rejonowego zaskarżyła strona pozwana zarzucając naruszenie prawa procesowego, tj. art. 212 w związku z art. 232 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 6 Kodeksu cywilnego, poprzez przeprowadzenie przez Sąd dowodu z urzędu w sytuacji, gdy obowiązek wykazania okoliczności, z którego powodowie wywodzili skutki prawne, spoczywał na powodach - reprezentowanych przez zawodowego pełnomocnika - którzy nie wskazali dowodów zmierzających do udowodnienia ich roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości w sytuacji, gdy ciężar udowodnienia tego faktu - na podstawie art. 6 k.c. - spoczywał właśnie na nich, w związku z czym powinni oni ponieść negatywne konsekwencje nieudowodnienia faktów, które miały zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z uwagi na powyższe zarzuty wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa,
2. zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,
3. ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz pozostawienie temu Sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania za instancję odwoławczą.

W ocenie apelującej Sąd Rejonowy naruszył przepisy postępowania (art. 212 KPC) w związku art. 232 KPC I 6 KC:

-poprzez przeprowadzenie przez Sąd dowodu z urzędu w sytuacji, gdy obowiązek wykazania okoliczności, z których powodowie wywodzili skutki prawne, spoczywał na powodach-reprezentowanych przez zawodowego pełnomocnika;

-powodowie w związku z brakiem należytej inicjatywy dowodowej powinni ponieść zatem negatywne konsekwencje nieudowodnienia faktów, które miały zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd naruszył przepisy postępowania orzekając na podstawie dokumentów, których zażądał od pozwanej z urzędu, pomimo braku wniosku powodów o przeprowadzenie dowodu z powyższych dokumentów na okoliczności podnoszone w treści złożonych pozwów. Przeprowadzanie dowodów z urzędu przez Sąd powinno być stosowane w sytuacjach wyjątkowych uzasadnionych okolicznościami sprawy-nieporadność strony działającej bez profesjonalnego pełnomocnika, podejrzenie prowadzenia przez strony fikcyjnego procesu, czy próba obejścia prawa przez strony. Apelujący podkreślił, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przykładowo

w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych na wnioskodawcy spoczywa ciężar wykazania tych okoliczności ,od których zależy zarówno prawo do określonego świadczenia jak i jego wysokości.

Powodowie w odpowiedzi na apelację wnieśli o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Podnieśli, że przepisy prawa nie pozbawiają Sądu inicjatywy dowodowej. Nadal celem postępowania cywilnego jest dążenie przez Sąd do wydania orzeczenia zgodnego z zastosowaną normą prawną i odpowiadającego rzeczywistym okolicznościom sprawy. Dopuszczenie przez Sąd dowodu z urzędu nie może być uznane za działanie naruszające zasady bezstronności Sądu i równości stron. Nie można zarzucić Sądowi ,że poprzez przeprowadzenie dowodu z urzędu, dąży do wydania orzeczenia słusznego i sprawiedliwego. Do rozstrzygnięcia niniejszego sporu o zapłatę nagrody jubileuszowej konieczne i wystarczające było przeprowadzenie dowodów z regulaminu wynagradzania ,akt osobowych powodów oraz zaświadczenia o ich wysokości wynagrodzenia liczonego jak za urlop wypoczynkowy. Pierwszy dowód został dołączony do pozwu, natomiast obowiązek udostępnienia akt osobowych pracownika oraz przedłożenia zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia został nałożony na pracodawcę, przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, wraz z zobowiązaniem pozwanej do złożenia odpowiedzi na pozew. Taki sposób procedowania przed Sądami I instancji w sprawach pracowniczych jest powszechnie stosowany, stąd strony reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników mający wiedzę o takiej praktyce , nie domagają się przeprowadzenia dowodu z akt osobowych oraz zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia . Istotne jest w przedmiotowej sprawie fakt, że w Szpitalu w B. nie jest zatrudniony pracownik kadr, a ich akta pracownicze znajdują się w centrali pozwanej spółki w S.. Powoduje to wiele problemów dla pracowników, a stawianie w tym kontekście zarzutów dowodowych jest nadużyciem strony pozwanej.

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania apelacyjnego zważył, co następuje :

Apelacja pozwanej okazała się nieuzasadniona.

Wbrew stanowisku strony apelującej Sąd Rejonowy zbadał i wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy i nie wykraczając poza granice swobodnej oceny dowodów dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyciągając z niego trafne i logiczne wnioski.

W świetle wskazań zawartych w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jeżeli sąd odwoławczy uzna trafność ustaleń faktycznych i słusność oceny dowodów dokonanych przez sąd rejonowy, to nie ma obowiązku procesowego przeprowadzania na nowo w uzasadnieniu swojego orzeczenia oceny każdego ze zgromadzonych w sprawie dowodów, lecz może ograniczyć się do stwierdzenia, że podziela ocenę sądu I instancji, ewentualnie szerzej motywując tylko te ustalenia, które były kwestionowane w apelacji (przykładowo wyrok Sądu Najwyższego z 24 września 2009r. II PK 58/09, LEX nr 558303).

Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu I instancji, przyjmuje je za własne i w tej sytuacji w zasadzie nie widzi potrzeby ich ponawiania. Argumentację zawartą w apelacji należało potraktować jako polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami prawnymi Sądu I instancji.

Nieuzasadniony okazał się zarzut naruszenia przez Sąd I Instancji przepisów postępowania cywilnego- art. 212 KPC w związku z art. 232 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 6 Kodeksu cywilnego, poprzez przeprowadzenie przez Sąd dowodu z urzędu z dokumentacji osobowej powodów zawierającej informacje istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Art. 232 zd. 1 KPC wyraża zasadę kontrydiktoryjności nakładając na strony obowiązek wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne i obciążając je odpowiedzialnością za wynik procesu. Zdanie drugie tego przepisu daje natomiast sądowi uprawnienie dopuszczenia dowodu nie wskazanego przez stronę, przy czym nie jest to obowiązek, czy powinność sądu, a jedynie prawo stanowiące wyjątek od zasady kontrydiktoryjności. Przy istotnym wzmocnieniu zasady kontrydiktoryjności zachowany został cel postępowania cywilnego w postaci dążenia do wydania orzeczenia zgodnego z zastosowaną normą prawną, czyli odpowiadającego rzeczywistym okolicznościom sprawy. Z tej przyczyny dopuszczenie przez sąd dowodu z urzędu zasadniczo nie może być uznane za

działanie naruszające zasady bezstronności sądu i równości stron, nie można bowiem sądowi zarzucić, że działając w ramach przyznanego mu uprawnienia, realizuje cel wydania wyroku. Mimo bowiem obowiązywania w sprawach z zakresu prawa pracy zasady kontradyktoryjności, są sytuację w których z uwagi właśnie na wskazane obowiązki sądu, występuje potrzeba zażądania dokumentów czy przeprowadzenia innych dowodów z urzędu. Wystąpienie takiej potrzeby oznacza powinność dopuszczenia dowodu z urzędu w sytuacji, w której istnieją szczególnie uzasadnione przyczyny nakazujące jej podjęcie w celu prawidłowego wyjaśnienia sprawy. Okolicznością taką może być np. dążenie strony do obejścia prawa, podejrzenie wszczęcia fikcyjnego procesu, rażąca nieporadność strony działającej bez profesjonalnego pełnomocnika, ale także istnienie wysokiego prawdopodobieństwa zasadności dochodzonego roszczenia.

Wyjątki od tej reguły są ściśle określone i odnoszą się do postępowania odrębnego w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych (art. 468 oraz 467 k.p.c.), z czego wynika, że wymaganie od sądu aktywności w poszukiwaniu dowodów musi mieć motywację szczególną, a mianowicie szczególny wzgląd na ochronę interesu pracownika.

Uzyskanie przez powodów dokumentacji osobowej mogłoby być utrudnione, ze względu na znaczną odległość od miejsca kadrowej obsługi pracowników firmy oraz możliwe nieprzewidziane trudności związane z jej pozyskaniem. Natomiast strony postępowania nie kwestionowały okresu zatrudnienia powodów u pozwanych. Uzyskanie dokumentacji pracowniczej pozwoliło Sądowi Rejonowemu na sprawdzenie okresów zatrudnienia powodów, które uprawniały do ubiegania się o przyznanie nagrody jubileuszowi za określony staż pracy. Zatem ochrona interesu pracownika uzasadniała przeprowadzenie dowodu z urzędu z dokumentacji osobowej oraz zaświadczeń o wynagrodzeniu. Jak wykazało postępowanie dowodowe powodowi słusznie jednak domagali się przyznania prawa do nagród jubileuszowych. Oznacza to także, że Sąd Rejonowy ze względu na ochronę pracownika jako strony istotnie słabszej w postępowaniach pracowniczych, mógł skorzystać z własnej inicjatywy dowodowej w celu uchronienia interesu pracownika od oczywistego naruszenia jakim jest pozbawienie prawa do nagrody jubileuszowej. Strona apelująca we wniesionym środku zaskarżenia nie kwestionuje ani zasadności przyznania nagród jubileuszowych ani nie kwestionuje ich wysokości. Powołuje się jedynie na naruszenie przepisów postępowania, które zdaniem Sądu Okręgowego nie wystąpiły.

Obowiązkiem pracodawcy było wypłacenie świadczeń gwarantowanych w Regulaminie wynagradzania. Potrzebne do tego dokumenty znajdowały się w dyspozycji pozwanej spółki. Pracodawca jest zobowiązany do prawidłowego prowadzenia akt osobowych pracowników.

Zdumiewający jest fakt, iż na podstawie akt osobowych pracowników, wcześniej wypłacano im nagrody jubileuszowe i nie budziło to żadnych wątpliwości ze strony pracodawcy. Wszystkie dokumenty potrzebne do określenia prawa powodów do nagrody jubileuszowej, jak i jej wysokości, znajdowały się w dyspozycji zakładu pracy.

W świetle powyższych faktów zarzuty procesowe strony apelującej należy uznać za całkowicie pozbawione podstaw. Powodowie nie musieli dodatkowo dowodzić swoich roszczeń i przedstawiać dodatkowych wniosków dowodowych, skoro sąd dysponował aktami osobowymi. Dokumenty już zgromadzone były wystarczającymi do ustalenia należności z tytułu nagród jubileuszowych.

Stosownie bowiem do treści art. 472 KPC sąd pracy żąda w celu przygotowania sprawy przedłożenia niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy akt osobowych i innych dokumentów. Nie jest zatem naruszeniem przepisów postępowania ujawnienie z urzędu dowodów zgromadzonych w aktach osobowych, co więcej stanowi to utartą i pożądaną praktykę sądów powszechnych, rozpatrujących spory z zakresu prawa pracy. Wobec powyższego brak było podstaw prawnych do uwzględnienia apelacji pozwanego - o czym na podstawie art. 385 KPC orzeczono jak w pkt 2 wyroku.

Wyrok Sądu Rejonowego w Białogardzie z dnia 7 września 2017r. wymagał jednak modyfikacji w zakresie kwot zasądzonych od pozwanych na rzecz powodów A. J., K. J. (1) i K. K..

Wymienieni powodowie są spadkobiercami ustawowymi po zmarłym w toku procesu pracownika pozwanego K. J. (2)-zmarłej w dniu 7 stycznia 2017r. Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy ustalił wysokość kwoty należnej powodom, którzy przystąpili do sprawy w miejsce powódki K. J. (2).

Świadczenie pieniężne jest zawsze podzielne, a zatem na podstawie art.379 KC w związku z art. 300 KP ustalone kwoty należało zasądzić na rzecz każdego z wierzycieli osobno i w odpowiedniej kwocie. Sąd Rejonowy zasądził należność solidarnie na rzecz powodów, co było nieprawidłowe. Zobowiązanie jest solidarne tylko wtedy, gdy wynika z ustawy lub czynności prawnej (art. 369 KPC).

Prawo majątkowe powódki K. J. (2) (w postaci prawa do nagrody jubileuszowej weszło do spadku, a wysokość tej gratyfikacji podlega podziałowi na trzy równe części pomiędzy dzieci powódki oraz jej męża. Gdyby nadal żyła, Powódka K. J. (2) powinna otrzymać nagrodę jubileuszową w wysokości 5447,52 zł wraz odsetkami za opóźnienie od dnia 8 września 2016r. do dnia zapłaty za 35 lat pracy. Po jej śmierci, prawo do wypłaty nagrody jubileuszowej przeszło na spadkobierców ustawowych. Powodowie winni otrzymać nagrodę jubileuszową w trzech częściach równych sumie kwoty (...).52 zł ((...),52 /3 = (...),84).Zatem Sąd Okręgowy na podstawie art.386 §1 KPC zmienił zaskarżony wyrok w pkt VI w ten sposób, że zasądził od pozwanej Centrum (...) Sp. z o.o. w S. na rzecz każdego z powodów: A. J., K. J. (1), K. K. kwotę po 1815,48 zł z należnymi odsetkami ustawowymi od dnia 8 września 2016r.- o czym orzeczono w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w pkt 3 wyroku na podstawie ogólnej zasady odpowiedzialności stron za wynik procesu (art.98 KPC) oraz odpowiednich przepisów § 2 pkt 3 i 4 oraz § 9 ust. 1 pkt 2 i §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych(Dz.U.2015.1804) w brzmieniu obowiązującym na dzień złożenia apelacji.

/SSO H. L./ /SSO A. W.(spr.)/ /SSO I.H./